

Sygn. akt D - 22/15

G [redacted], dnia 21.01.2016 r.

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Przy okręgowej Izbie Radców Prawnych w G [redacted]

w składzie

Przewodniczący: Joanna Kateszewska

Członkowie: Bożena Kłecznik

Joanna Frieleń-Samuel

z udziałem protokolanta: Marty Monkel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21.01.2016 r. w G [redacted] sprawy z odwołania E [redacted] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G [redacted] z dnia 9.X.2015 r. o umorzeniu dochodzenia/odmowie wszczęcia dochodzenia, w sprawie skargi na radcę prawnego A [redacted] M [redacted], na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity z dn. 30.06.2015 r. Dz.U. Nr 507 z zm.)

postanawia

- 1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [redacted] o umorzeniu dochodzenia/odmowie wszczęcia dochodzenia,
- 2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w G [redacted] uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu

~~Joanna Kateszewska~~

Członkowie składu

~~Bożena Kłecznik~~
~~Joanna Frieleń-Samuel~~

UZASADNIENIE

W dniu 18 sierpnia 2015 r. skarżący E [REDAKTED] H [REDAKTED] złożył skargę na działanie radcy prawnego A [REDAKTED] N [REDAKTED] podnosząc, iż w piśmie procesowym z dnia 02.05.15 r. radca prawny zawarł obraźliwe insynuacje pod adresem Skarżącego, sugerujące popełnienie przez Skarżącego przestępstwa fałszerstwa dokumentu, oszukiwania urzędu skarbowego oraz przedstawianie przez Skarżącego fałszywych informacji.

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego Rzecznika Dyscyplinary ustalił, iż w Sądzie Rejonowym w G [REDAKTED], [REDAKTED] Wydział Gospodarczy toczy się postępowanie, w którym wnioskodawcami są A [REDAKTED] i E [REDAKTED] H [REDAKTED] zaś uczestnikami R [REDAKTED] M [REDAKTED] K [REDAKTED] reprezentowani przez radcę prawnego A [REDAKTED] N [REDAKTED]. W piśmie procesowym z dnia 2 maja 2015 r. radca prawny A [REDAKTED] N [REDAKTED] wniósł o przeprowadzenie dowodu z akt rejestrowych P [REDAKTED] O [REDAKTED] S.C., w szczególności z pisma z dnia 10.10.2001 na okoliczność dopisania do dokumentu słów „A [REDAKTED] i”, które to dopisanie stanowi sfalszowanie dokumentu.

Rzecznik Dyscyplinary uznał, iż radca prawny A [REDAKTED] N [REDAKTED] nie popełnił deliktu dyscyplinarnego. W ocenie Rzecznika z dołączonych do skargi dokumentów wynika, iż radca prawny mógł mieć uzasadnione wątpliwości co do autentyczności pisma z dnia 10.10.2001 podpisanego przez E [REDAKTED] H [REDAKTED] i M [REDAKTED] K [REDAKTED]. Pismo to zostało podpisane przez dwie osoby, zaś w górnym rogu pisma widnieją dane trzech osób, tym samym – zdaniem Rzecznika – można mieć wątpliwość co do faktu sporządzenia tego pisma przez trzy osoby, zwłaszcza, że z informacji składanych do Urzędu Skarbowego oraz oświadczenia o wyborze stawki podatku dochodowego od osób fizycznych wynika, iż była to spółka dwuosobowa. W ocenie Rzecznika argumenty podnoszone przez radcę prawnego miały na celu dowiedzenie faktu istnienia wątpliwości w sprawie, nie zaś obrażenie Skarżącego.

Biorąc powyższe pod uwagę Rzecznik nie dopatrywał się w postępowaniu radcy prawnego naruszenia wolności słowa określonej w art.11 ustawy o radcach prawnych i postanowieniem z dnia 9 października 2015 r. odmówił wszczęcia dochodzenia.

W dniu 9 listopada 2015 r. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe postanowienie Rzecznika, podnosząc, iż jego zdaniem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż „argumenty” podnoszone przez radcę prawnego nie są podnoszone w sposób napastliwy i agresywny i nie szkalują osoby Skarżącego. W ocenie Skarżącego jedynym celem radcy prawnego A [REDAKTED] N [REDAKTED] było oczernianie osoby Skarżącego w oczach Sądu.

Sąd Dyscyplinary zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinary słusznie uznał, iż w przedmiotowej sprawie radca prawny A [REDAKTED] N [REDAKTED] nie dopuścił się nadużycia radcowskiej wolności słowa i pisma.

E 9

Zgodnie z art.11 ust.1 ustawy o radcach prawnych radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Nadużycie tej wolności polega na przekroczeniu granic, które określają przepisy prawa i rzeczowa potrzeba.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego wypowiedzi radcy prawnego A [REDACTED] N [REDACTED] zawarte w piśmie procesowym z dnia 02.05.15 nie naruszają wyżej wymienionych przesłanek.

W szczególności należy podkreślić, iż przesłanka przekroczenia granic rzeczowej potrzeby, o której mowa w art.11 ustawy o radcach prawnych, jest przesłanką niedookreśloną, której nie można - co do zasady - oceniać *in abstracto*, bez odniesienia do realiów konkretnej sprawy (*tak SN w wyroku z 27.09.2012 r., sygn. akt SDI 24/12.*) Wystąpienie tej przesłanki należy badać z uwzględnieniem charakteru i okoliczności sprawy, w tym żądań i twierdzeń osoby pozostającej w sporze z mandantem radcy prawnego, które wymagają odparcia.

Celem pomocy prawnej świadczonej przez radcę prawnego jest ochrona prawna interesów klienta i to ta ochrona wyznacza zakres podnoszonych a związanych ze sprawą twierdzeń i zarzutów (*tak SN w wyroku z dnia 24.05.2012 r., sygn. akt V CSK 255/11*).

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego radca prawny A [REDACTED] N [REDACTED] kwestionując w imieniu swoich mandantów autentyczność pisma z dnia 10.10.2001 podpisanego przez H [REDACTED] H [REDACTED] i M [REDACTED] K [REDACTED] w świetle charakteru i okoliczności przedmiotowego sporu sądowego nie dopuścił się nadużycia wolności słowa i pisma, a zatem słusznie Rzecznik Dyscypliny odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

[REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] - [REDACTED]